

1

ใครกันบอกว่าคุณต้องมองเห็นและได้ยิน
แค่ได้ยินเสียงคลื่นก็ร้องเพลงได้
ใครกันบอกว่าคุณต้องกินอาหารจานเลิศ
แล้วถลาร้อนราวนกบนเกลียวคลื่น
-- เอียวเวิร์ต ทอบ

ฉันยืนอยู่บนเวทีในห้องจัดแสดงคอนเสิร์ตอันเลิศหรูที่สุดแห่งหนึ่งในโตเกียว แสงไฟดวงหลักสาดตรงมาที่ฉัน ชุดราตรีสีชมพูงดงามตัวใหม่ปักไข่มุกเม็ดจิ๋วนับร้อยเปล่งประกายระยิบระยับล่อแสงไฟ ตรงหน้ามีชาวญี่ปุ่น 2,000 คนยิ้มอย่างสุภาพตั้งใจฟัง ด้านหลังมีวงออร์เคสตราเก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่นชื่อ โตเกียวฟิลฮาร์โมนิก (Tokyo Philharmonic) กำลังบรรเลงท่วงทำนองงดงามที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ด้วยเครื่องดนตรีล้ำค่าของพวกเขา

เมื่อยืนอยู่ตรงนั้นฉันรู้สึกตัวเล็กเหลือเกิน ขณะเดียวกันก็มีความสุขและภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้ร่วมแสดงกับหนึ่งในวงออร์เคสตราที่ดีที่สุดในโลก ฉันสุขใจอย่างแท้จริงเมื่อได้ยืนอยู่ตรงนั้นตามลำพังท่ามกลางแสงไฟ นับเป็นประสบการณ์อันยิ่งใหญ่เมื่อได้ขับร้องบทเพลงของฉันร่วมกับเสียงสวรรค์จากนักดนตรีผู้เก่งกาจมากมายขนาดนี้

ญี่ปุ่นเป็นประเทศมหัศจรรย์ที่มีผู้คนยอดเยี่ยม ประเทศโปรดของฉัน! ฉันรู้สึกเหมือนอยู่บ้านตั้งแต่ครั้งแรกที่มาเยือนในฐานะนักท่องเที่ยวยุวสาวพลายทศวรรษ 1980 ยากจะอธิบายได้ว่าทำไมฉันรักชาวญี่ปุ่นและพวกเขาก็รักฉัน ฉันทัวร์คอนเสิร์ตที่นั่นอยู่หลายปีรวมแล้วกว่า 40 ครั้ง ซึ่งน้อยคนนักจะมีประสบการณ์เช่นนี้ หลายคนฝันอยากยืนอยู่บนเวทีที่ฉันยืนอยู่ขณะนี้ และได้ร้องเพลงในคอนเสิร์ตที่คนเต็มทุกที่นั่ง

ตั้งแต่เด็กฉันมีความฝัน 2 อย่าง อย่างแรกคืออยากเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ เลขานุการ หรือเสมียนอะไรสักอย่าง ฉันชอบเขียน จัดระเบียบ และหยิบจับกระดาษมาตลอด ตอนอายุ 11 ปีก็เล่นสนุกด้วยการซื้อสมุดปกแข็งที่ข้างในเป็นกระดาษเปล่ามาทำเป็นปฏิทินพร้อมใส่วันนัดหมาย วันทำงาน และวันฉลองนักบุญไว้ด้วย

ตอนเรียนชั้น ม.2 ฉันได้โอกาสทดลองทำตามความฝันที่อยากเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ด้วยการไปฝึกงานที่ชุมสายโทรศัพท์ของศูนย์สาธารณสุข

แห่งหนึ่งในฮาโบ วิเวียน สเตริม ผู้หญิงที่ฉันรู้จักในคริสตจักรทำงานที่นั่น มาหลายปีแล้ว เธอช่วยสอนงานให้ฉัน

ก่อนหน้านั้นฉันได้ไปเยือนสำนักงานโรงเรียนในบังเคริดซึ่งฉันเรียนอยู่ และได้ดูอุปกรณ์สับสายโทรศัพท์หรือสวิตช์บอร์ดของที่นั่น พนักงานนำสายที่มีสวิตช์โทรศัพท์ไปเสียบในรูต่างๆ ขึ้นอยู่กับว่าผู้โทรมาต้องการพูดกับใคร แต่เมื่อมานั่งข้างวิเวียน ฉันก็เรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าสวิตช์บอร์ดที่นี้ทันสมัยกว่ามาก ทุกคนที่ศูนย์สาธารณสุขจะมีรหัสตัวเลข 3 หลัก เมื่อวิเวียนกดรหัสใส่สวิตช์บอร์ด ก็จะปรากฏตัวเลขดิจิทัลบนหน้าจอ

ช่างน่าตื่นเต้นเมื่อได้เห็นว่าทุกอย่างทำงานอย่างไร ฉันคิดว่าวิเวียนเป็นมืออาชีพมากตอนรับโทรศัพท์ แคมยังจำรหัสของทุกคนได้หมด ก่อนจบวันที่ 2 ของการฝึกงาน เมื่อโทรศัพท์ดังขึ้นเธอก็ถามว่าฉันอยากลองรับสายดูไหม ไม่น่าถาม! ฉันเข้าไปนั่งประจำที่และหนีบทูฟังของวิเวียนไว้ระหว่างหูกับไหล่ โดยมีเธอนั่งอยู่ข้างๆ เพื่อฉันต้องการความช่วยเหลือ

"ศูนย์สาธารณสุขในฮาโบคะ" ฉันรับสายด้วยน้ำเสียงเพราะที่สุดและเป็นผู้ใหญ่มากที่สุด ผู้โทรมาต้องการพูดกับแพทย์คนหนึ่ง ฉันหารหัสของเขาเจอเกือบทันที

"รอสักครู่คะ ฉันจะต่อสายให้คะ" ฉันพูดแล้วกดรหัส 3 หลัก สายนั้นถูกโอนไป แล้วฉันก็เอนหลัง ผ่อนคลาย และหัวเราะกับวิเวียนนิดหน่อย

"ทำได้ดี" เธอบอก "พรุ่งนี้ต้องทำมากกว่านี้นะ!"

วันต่อมาฉันรู้สึกมั่นใจในตัวเองอยู่บ้างตอนโอนสายแรกๆ แต่วิเวียนจ้องฉันเขม็ง

"เลนา! เธอต้องคอยหมากฝรั่งก่อนนะ"

ส่วนความฝันอย่างที่ 2 ของฉันคือ การขับรถบรรทุกผ่านด่านศุลกากรเยอรมนี ครั้งหนึ่งระหว่างเดินทางไปเข้าค่ายฝึกซ้อมในยุโรปกับทีมว่ายน้ำสปีดเดน เราต้องรอที่ด่านค่อนข้างนานกว่ารถบัสและหนังสือเดินทางจะผ่าน

การตรวจสอบ ระหว่างรอฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง ภาพรถบรรทุกคันโต
แล่นเข้ามาคันแล้วคันเล่า คนขับ (ส่วนใหญ่ไซซ์ XXL) กระโดดลงจากรถ
พร้อมเอกสารปึกใหญ่ในมือ จากนั้นทุกคนก็หายเข้าไปในเพิงเล็กๆ หลังหนึ่ง
ผ่านไปพักใหญ่ก็กลับออกมาพร้อมชายเยอรมันร่างเล็กท่าทางเคร่งครัดในชุด
เครื่องแบบรีดเรียบกริบ เขาตามคนขับกลับไปที่รถที่ละคันแล้วลงมือตรวจสอบ
สินค้าบนนั้นอย่างระมัดระวัง ลองจินตนาการว่าคุณเป็นคนขับรถบรรทุก
เหล่านั้นดูสิคะ! ได้ขับรถคันยาว 24 เมตร เข้ามาในด่านแล้วกระโดดลงจาก
ห้องคนขับด้วยตัวเอง (ไซซ์ S) จากนั้นก็เข้าไปในป้อมปราการพร้อมเอกสาร
ครบมือ แล้วหว่านเสน่ห์ใส่เจ้าหน้าที่ด่านชาวเยอรมันผู้เคร่งครัด

เมื่อคิดดูอีกทีอาจดีแล้วที่ฉันไม่ได้เป็นคนขับรถบรรทุกหรือพนักงาน
รับโทรศัพท์ เดี่ยวนี้มีสวิตซ์บอร์ดที่แห่งกันที่ยังใช้คนคุม อีกทั้งความตกลง
เชิงเงินยังทำให้ด่านศุลกากรระหว่างพรมแดนเยอรมนีกับสวีเดนถูกยกเลิกไป
แต่ฉันยังคงเชื่อว่าความฝันเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะความกล้าที่จะเชื่อว่าคุณ
ทำเรื่องใหญ่ๆ ได้ อาจไม่ใช่การเป็นคนดังชั่วข้ามคืน แต่เป็นการทำบางอย่าง
ที่สำคัญสำหรับชีวิต บางอย่างที่คุณสนุกกับมันและอยากทำจริง ๆ

ตอนเป็นเด็กเพื่อนของฉันชอบนำสเปร์ยฉีดผมมาถือแทนไมโครโฟน
แล้วเดินอยู่หน้ากระจกพร้อมกับร้องเพลงฮิตที่ได้ยินจากวิทยุหรือการประกวด
แต่ไม่ใช่ฉัน ฉันชอบวาดรูปมากกว่า อีกทั้งยังไม่เคยคิดฝันว่าวันหนึ่งจะยืนบน
เวทีด้วย บางทีการที่ฉันมาถึงจุดนี้ได้อาจเป็นเพราะไม่เคยต้องการความสนใจ
เช่นนั้นหรืออยากฟังเสียงปรบมือจากผู้ชมเลย ถึงอย่างนั้นงานของฉันในวันนี้
ก็ยังเกี่ยวข้องกับความฝันวัยเด็กอยู่หลายอย่าง ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่กับการจอง
สถานที่ วางแผน และเตรียมงานคอนเสิร์ตหรือการแสดง ฉันมักคุยโทรศัพท์
และตอบอีเมลอยู่เสมอ แถมต้องทำบัญชีเองด้วยในฐานะนักธุรกิจ นอกจากนี้
ฉันยังชอบขับรถและขับไปแสดงคอนเสิร์ตหรือปาฐกถาในสวีเดนปีละหลายไมล์
แต่ก็ยังแอบฝันว่าวันหนึ่งจะได้ขับรถบรรทุกออกเดินทางไกลๆ สักครั้ง

ฉันคิดว่าเราทุกคนมีสิ่งดีมากมายในตัว แต่เรามักก็ยึดติดกับความเคยชิน หรือกลัวการเปลี่ยนแปลง บางครั้งชีวิตก็ง่ายเกินไป สบายเกินไป ส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่ายตามมา ฉันอยากรู้ว่าจะเป็นอย่างไรหากทุกคนกล้าฝันมากขึ้น กล้าเสี่ยงที่จะทำให้ฝันเป็นจริง

ฉันไม่ได้หมายความว่าทุกคนแบกความทุกข์หรือความไม่พอใจติดตัวไปอย่างลับๆ นะคะ แต่บ่อยครั้งที่ฉันได้คุยกับคนอื่นแล้วพวกเขาเฉลอหลุดปากบอกว่าอยากทำอย่างอื่นที่แตกต่าง เมื่อพวกเขาเล่าความฝันให้ฉันฟัง ฉันอ่านสีหน้าท่าทางออกกว่าพวกเขาฝันเช่นนี้มานานแล้ว

จะเกิดอะไรขึ้นหากทนายความในชุดสูทหรือนักเต้นลาออกมาทุ่มเทฝึกแซ็กโซโฟนซึ่งเขาไม่เคยมีเวลาซ้อมอย่างจริงจัง สถานการณ์รอบตัวเขาจะเปลี่ยนไปอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้ช่วยพยาบาลที่มีความรับผิดชอบสูงและขี้โม่งทำงานทรมานตัดสินใจเปิดร้านในฝัน การกระทำของเธอจะมีอิทธิพลต่อสังคมอย่างไร หรือจะเกิดอะไรขึ้นหากที่ปรึกษาด้านคอมพิวเตอร์ผู้แสนฉลาดลาออกแล้วเข้าอบรมการทำสวนที่เขาแอบกรอกใบสมัครทุกปีแต่ไม่เคยกล้าส่ง ชีวิตของเขาจะเริ่มเบ่งบานไปพร้อมกับย่านที่พักอาศัยของเขาหรือไม่

แล้วถ้า...(เอาละ! ฉันจะปล่อยให้คุณเติมข้อความนี้เองนะคะ)...จะเกิดอะไรขึ้น!

ฉันคิดว่าคนอื่นจะมองคนเหล่านี้แล้วเกิดแรงบันดาลใจ จากนั้นก็จะมีคนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่มีชีวิตใหม่ สังคมของเราอาจมีความหลากหลายมากขึ้น หลายคนอาจค้นพบความจริงว่าชีวิตเป็นเรื่องสนุก

เพราะคนเราเกิดมาทั้งที
ก็ต้องใช้ชีวิตให้คุ้ม!

แต่ชีวิตไม่ได้ยุติธรรมกับเราเสมอไป เช่นเดียวกับที่ชีวิตก็ไม่ได้ยุติธรรมกับทอมเช่นกัน ทอมเป็นเด็กชายตัวเล็กผู้เติบโตในช่วงกลางศตวรรษที่ 18 วันหนึ่งครูโทรศัพท์มาหาแม่ของเขาและบอกว่าเขาไม่เหมาะที่จะเรียนหนังสือที่โรงเรียนอีกต่อไป ดังนั้น แม่ของเขาจึงตัดสินใจสอนหนังสือให้เขาที่บ้าน เวลาผ่านไปหลายปี เมื่อทอมเสียชีวิตลงในวัยชรา ทุกคนต่างจุดตะเกียงไว้อาลัยให้เขา เพราะเด็กที่ครูบอกว่าสอนไม่ได้คนนี้ก็คือนักคณิตศาสตร์ชื่อดัง เอ็ดมันด์ แฮกเคิล นักประดิษฐ์ผู้คิดค้นหลอดไฟ!

บ่อยครั้งที่เราได้ยินเรื่องราวของคนที่ทำสิ่งยิ่งใหญ่ในชีวิตแม้ผ่านวัยเด็กและวัยเรียนที่ไม่ธรรมดา แต่ก็บ่อยไม่แพ้กันที่เราได้ยินคนใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างเพื่อปล่อยชีวิตสูญเปล่า

บางคนแบกความรู้สึกว่าโลกไม่ยุติธรรมต่อตัวเองไปชั่วชีวิต ความริษยาและความขมขื่นถ่วงพวกเขาไว้เหมือนตุ้มน้ำหนัก ฉันไม่ได้บอกว่าชีวิตเป็นเรื่องง่าย เพราะฉันเรียนรู้ตั้งแต่เด็กว่าชีวิตคือการต่อสู้สำหรับทุกคนในแง่มุมที่ต่างกันไป

ชาวสวีเดนมีคำกล่าวดั้งเดิมว่า...

ชีวิตคือการรบ

การรบคือการสู้

การสู้คือม้า

ม้าคือการแบกหาม

การแบกหามคือคนแบกหาม

คนแบกหามคือวายเป็น

วายเป็นคือมันฝรั่ง

ดังนั้น ชีวิตก็คือมันฝรั่ง

แต่ถ้าคุณเปลี่ยนมุมมองก็อาจเห็นความจริงว่าเราทุกคนล้วนเกิดมาเป็นผู้ชนะ ส่วนหนึ่งของคุณคืออสุจิที่สู้จนมาถึงไข่ได้ก่อนเพื่อน คุณชนะ! รางวัล

คือการได้เกิดมามีชีวิตที่อาจไม่ง่ายและสวยงามอย่างใจหวัง แต่ยังคงเต็มไปด้วยโอกาส ทุกวันมอบโอกาสให้เราเลือกว่าจะอย่างไรกับชีวิต

ทุกวันนี้คือวันแรก ของชีวิตที่เหลือ

ฉันเกิดมาโดยไม่มีแขนและมีขาปกติแค่ข้างเดียว ขาซ้ายของฉันยาวเพียงครึ่งหนึ่งของขาขวา ฉันมีสิทธิ์ทุกประการที่จะคิดว่าชีวิตไร้ความยุติธรรมแล้วใช้ความพิการเป็นข้ออ้างในการทำตัวขมขื่นและทุกข์ระทมไปตลอดชีวิต แต่ฉันไม่เคยมองความพิการเป็นอุปสรรค อันที่จริงมันไม่ใช่อุปสรรคใหญ่ที่สุดของฉันด้วยซ้ำ การจำชื่อคนและการจัดสรรเวลาไม่ได้ต่างหากที่เป็นอุปสรรคใหญ่ที่สุดในชีวิตของฉัน

ตั้งแต่เล็กฉันได้รับการติดต่อจาก อุลลา เยิร์ล อัพเพลควิสท์ นักข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นชื่อเยินเซอปปิงส์-โพสต์เทิน (Jönköpings-Posten หรือ JP) อย่างสม่ำเสมอ เธอคือหนึ่งในนักข่าวไม่กี่คนที่พอกับแม่ยอมให้เขียนเรื่องฉัน เมื่อฉันย้ายกลับมาเยินเซอปปิงตอนปลายปี ค.ศ. 2009 เราก็กลับมาติดต่อกันอีกครั้ง เธอเขียนอีเมลมาหาฉันว่า

เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนฉันไปกินอาหารกลางวันเพื่อพูดคุยกับนักข่าวที่เกษียณแล้วและบางคนที่ยังทำงานให้ JP อยู่ ฉันนั่งตรงข้ามกับช่างภาพชื่อ รอล์ฟ อันทอนสัน ฉันถามเขาว่าจำตอนที่เราไปบ้านคุณในสตอกโฮล์มได้ไหม กลิ่นหอมของสปองจ์เค้กซึ่งลอยอบอวลออกมาจากหลังประตูบ้าน เมื่อเข้าไปในครัว คุณก็ใช้ท้ายยื่นเข้าไปในเตาอบเพื่อเอาเค้กออกจากเตา

"อย่า!" รอล์ฟกับฉันตะโกนพร้อมกัน "เดี๋ยวก็ร้อนหรอก!"

คุณตอบเรากลับมาว่า "แล้วคุณเอาของออกจากเตาอบยังไงคะ ไม่ได้ใช้มือยื่นเข้าไปหรอกหรือ"

"เอ่อ ก็ใช่ แต่..."

"แต่อะไรคะ"

หลายปีที่ผ่านมาฉันเจอนักข่าวมากมายและให้สัมภาษณ์เยอะมาก เมื่อเจอนั้นเป็นครั้งแรกพวกเขามักยื่นมือขวาออกมาเพื่อจับมือทักทาย แต่ฉันไม่มีแขนจึงรู้สึกกระอักกระอ่วนทุกครั้งที่ยื่นมาให้ไม่ได้ บางคนรู้ตัวเร็วก็ร้องว่า "โอ้! ฉันจะทักทายคุณอย่างไรดี"

ฉันจึงบอกพวกเขาว่าแค่กล่าวทักทายก็พอ บางคนยังเอามือมาแตะไหล่ฉันด้วย ซึ่งก็ไม่ใช่ไร แต่บางคนรู้สึกอายมากจนไม่รู้จะหันหน้าไปทางไหน

เพื่อนบางคนสงสัยว่าฉันจำได้หรือเปล่าตอนที่พวกเขายื่นมือมาทักทายกับฉันเมื่อเจอกันครั้งแรก แต่ฉันจำไม่ได้เลย เพราะเป็นสิ่งที่ทุกคนทำเหมือนกันหมด

บางครั้งหญิงชราที่เข้ามาถอดฉันทันทีที่เห็น พวกเธอคิดว่ารู้จักฉันหลังจากอ่านเรื่องของฉันในนิตยสาร ดูในโทรทัศน์ และได้ติดตามเรื่องราวชีวิตฉัน แต่ฉันขอสารภาพว่ารู้สึกถูกคุกคามอยู่บ้างเมื่อมีคนแปลกหน้าโผล่เข้ามาถอดแบบนั้น นอกจากนี้ บางคนยังลูบหัวฉันเบาๆ ด้วย ทำให้ฉันรู้สึกเด็กลงไป 20 ปี

สำหรับฉันการทักทายในญี่ปุ่นและประเทศแถบเอเชียอื่น ๆ เป็นเรื่องง่ายกว่า พวกเขาทักกันด้วยการโค้งคำนับ เมื่ออยู่ที่นั่นฉันจึงอยู่ในสถานะเดียวกับคนอื่นทันที เพราะทักทายแบบเดียวกับพวกเขาได้

เด็ก ๆ มักมีนิสัยตรงไปตรงมาและทำอะไรตามสัญชาตญาณ พวกเขามีคำถามมากมาย หนึ่งในนั้นคือฉันรู้สึกอย่างไรที่เป็นคนพิการ คำตอบที่ดีที่สุดที่ฉันให้ได้คือบางทีมันอาจให้ความรู้สึกแตกต่างจากที่เห็นโดยสิ้นเชิง

ฉันมองภาพลักษณ์ ของตัวเองจากคุณค่าภายใน ไม่ใช่สิ่งที่มองเห็นภายนอก

เหมือนกับตอนที่เราดูวิดีโอที่ถ่ายกันเองแล้วแทบจำตัวเองไม่ได้ จำไม่ได้แม้กระทั่งเสียงและคำพูด แต่มยงนี้ก็สงสัยว่าหน้าตาท่าทางของเราเป็นแบบนั้นจริงหรือ สัญชาตญาณทำให้ฉันยึดตัวตรง กตคาง แขนงว้ทออง และนี่ก็สงสัยว่าควรสนใจเรื่องน้ำหนักตัวให้มากกว่านี้หรือไม่ แต่อย่าลืมนะคะว่าเราจะดูอ้วนขึ้น 5 กิโลเมื่อมองผ่านกล้อง!

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรู้ว่าควรทำอย่างไรหรือควรถามมากแค่ไหนตอนเจอฉันครั้งแรก ฉันเองก็รู้สึกแบบเดียวกันเมื่อเจอคนพิการคนอื่น หลายปีก่อนฉันได้พบคนอื่นๆ ที่ไม่มีแขน ก่อนหน้านั้นฉันไม่เคยรู้สึกอยากเข้าไปพัวพันกับสมาคมคนพิการ เพราะมันทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองพิการมากกว่าความเป็นจริง ขณะเดียวกันสมาคมเหล่านี้ก็สำคัญและมีความหมายมากมายสำหรับหลายคน ในที่สุดฉันก็ตอบรับคำเชิญ

เมื่อไปถึงบ้านเจ้าภาพก็พบว่าเธออยู่ในครัวและกำลังเตรียมกาแฟ ฉันจึงเข้าไปทักทาย ห้องนั้นมีกลิ่นหอมเหมือนเค้กอบใหม่ และเจ้าภาพก็นั่งอยู่บนเก้าอี้สูง เธอกำลังใช้เท้าคืบมิดเพื่อตัดเค้ก มันช่างดูลำบากเหลือเกิน! ฉันสุดทหายใจลึกโดยอัตโนมัติและคิดว่าต้องช่วยเธอ โชคดีที่ฉันไม่ได้พูดอะไรออกไป เพราะในขณะเดียวกันก็ถูกคิดได้ว่าคนอื่นมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อเจอฉัน และทำไมพวกเขาถึงถามฉันบ่อยๆ ว่าต้องการให้ช่วยไหม

ตอนฉันใช้เท้าคืบมิดตัดเค้กก็รู้สึกไม่ต่างจากเวลาที่แม่หรือคนอื่น ๆ ตัดเค้กด้วยมือ มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่สุดในโลกก็ว่าได้ แต่เมื่อได้ดูรูปถ่ายที่ตัวเองกำลังทำแบบนั้น ก็คิดว่ามันช่างทุลักทุเลซะมิด ฉันมักคิดว่าตัวเอง

ฉันมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกเพียงไม่กี่อย่าง
ในครัวก็มีแค่เก้าอี้ไฟฟ้าเพื่อให้ฉันทำอาหารและล้างจานได้สะดวกเท่านั้น

ไม่แตกต่างจากคนอื่น เมื่อพวกเขาใช้มือฉันก็ใช้เท้า

บางครั้งเพื่อน ๆ แนะนำให้ฉันทำอะไรแตกต่างจากคนอื่นบ้างเพื่อให้เกิดผลดีต่อตัวฉันเอง แต่ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น เช่น ตอนที่เลือกโทรศัพท์มือถือ ฉันก็ทำแบบที่คนอื่นทำ คือเลือกโทรศัพท์เครื่องที่สวยงามและมีประโยชน์มากที่สุดในราคาเหมาะสม

แม่ของฉันทำงานเป็นนักร้องอาชีพบ้าง บางครั้งท่านก็ซื้ออุปกรณ์ช่วยเหลือที่เป็นของออกใหม่มาให้ ท่านบอกอย่างกระตือรือร้นว่ามันดีอย่างไรและถามว่าอยากลองใช้ดูไหม แต่ฉันมักปฏิเสธ ฉันไม่เคยชอบใช้ของที่สั่งทำพิเศษเพื่อให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น ฉันอยากใช้ของที่มืออยู่แล้วและคนอื่นก็ใช้กันมากกว่า แบบนี้เมื่อไปอยู่ไหนก็จะไม่ลำบาก หากฉันติดการใช้งานอุปกรณ์เหล่านี้ กระเป๋าเดินทางที่หนักอยู่แล้วคงหนักขึ้นทุกครั้งที่เดินทางไปไหน แทนที่จะให้อุปกรณ์เหล่านั้น ฉันอยากใช้จินตนาการคิดหาทางออกที่เป็นไปได้สำหรับชีวิตประจำวันมากกว่า พ่อกับแม่จึงเปิดโอกาสให้ฉันได้ทำเช่นนั้น

แม้หลายคนจะสนิทกับฉัน แต่พวกเขาก็ยังถามว่าอยากให้ช่วยหรือไม่ มันเป็นเรื่องธรรมชาติที่คนอยากช่วยเหลือกัน ฉันดีใจเมื่อคนอื่นเสนอตัวอยากช่วย บางครั้งก็โล่งอกด้วยซ้ำเมื่อได้ตอบรับความช่วยเหลือ แต่บางครั้งฉันทำเองง่ายกว่า

ฉันรู้จักคนพิการบางคนที่ไม่โกรธและหงุดหงิดเมื่อมีใครถามว่าต้องการความช่วยเหลือไหม แต่ฉันไม่รู้สิคะเช่นนั้น เราจะมีสังคมแบบไหนกันหากไม่หวังใยและเสนอตัวช่วยเหลือกัน คนส่วนใหญ่รอบตัวฉันมีเจตนาดีและความผิดพลาดก็มักเกิดจากความไม่รู้ ฉันคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่เราจะใส่ใจและดูแลหวังใยกัน

อย่างไรก็ตาม ฉันเองก็เคยหงุดหงิดกับคนที่ถามว่าต้องการความช่วยเหลือไหมแต่กลับไม่รอฟังคำตอบ บางครั้งเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นตอนฉันเปิดคอนเสิร์ตในคริสตจักรเล็กๆ ของสวีเดน ฉันมักนำกระเป๋าใบใหญ่ใส่ซีดีไปด้วย จากนั้นก็จัดเรียงซีดีบนโต๊ะตรงทางเข้าเพื่อเซ็นชื่อและขายให้ผู้ชม

หลังจบคอนเสิร์ต ผู้จัดการงานมักใจดีและเอื้อเฟื้อมาก พวกเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ฉันรู้สึกอบอุ่นและงานราบรื่น หลังจากทดสอบระบบเสียงแล้ว ฉันมักจัดเรียงซีดีก่อนผู้ชมจะมาถึง ผู้จัดการมักช่วยฉันหิ้วข้าวของทุกอย่าง ดังนั้นเมื่อฉันนั่งที่โต๊ะเพื่อเอาซีดีออกจากกระเป๋า จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขาจะถามว่าฉันต้องการให้ช่วยไหม

"ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไร ฉันอยากทำเองมากกว่า" ฉันมักตอบแบบนี้

"ไม่ได้ครับ เป็นหน้าที่ผมอยู่แล้ว" ผู้จัดการบางคนเถียงราวกับพวกเขาไม่เชื่อว่าฉันทำเองได้

ฉันเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าควรปล่อยให้พวกเขาเรียงซีดีตามใจชอบเมื่อพวกเขาเรียงเสร็จและแยกตัวไปทำอย่างอื่นแล้ว ฉันก็จะจัดเรียงใหม่ในแบบของตัวเอง แบบนี้ทุกคนก็มีความสุขและพอใจ แต่ต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อยเท่านั้น

เมื่อฉันไปร้านอาหารที่ญี่ปุ่น พนักงานเสิร์ฟมักใส่หลอดมาในแก้วโดยที่ฉันไม่ได้ขอ เรื่องแบบนี้แทบไม่เคยเกิดขึ้นเลยในสวีเดน ชาวญี่ปุ่นถือเป็นการเสียมารยาทหากจะถามใครว่าต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ พวกเขาจะคาดการณ์ล่วงหน้าและทำสิ่งที่คิดว่าฉันต้องการ พวกเขาไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วฉันชอบดื่มน้ำโดยไม่ใช้หลอด ยกเว้นเมื่อดื่มโคคา-โคลาหรือมิลก์เชก ดังนั้นแก้วของฉันจึงมีหลอดใส่อยู่บ่อย ๆ และฉันก็มักหยิบออกตามสัญชาตญาณอย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะค่ะ เป็นเรื่องดีที่มีน้ำใจ แต่ต้องถามก่อนค่ะ ชาวยุโรปอาจคิดมากกว่าและมีใจบริการมากกว่า โดยเฉพาะในสวีเดน การถามก่อนจะช่วยให้ไม่เกิดข้อผิดพลาด ดังนั้น เมื่อฉันหยิบหลอดออก อย่างน้อยก็จะมีพนักงานเสิร์ฟผู้เพิ่มขึ้นอีก 1 คนว่าหากเจอฉันอีกต้องทำอย่างไร

เมื่อคุณโดยสารเครื่องบินบ่อยเท่าฉัน คุณจะได้แต้มสะสมจากสายการบินมากพอให้ใช้เดินทางได้ฟรี ฉันกับเพื่อนใช้แต้มเหล่านั้นไปที่ยวซ็อบปิงช่วงสุดสัปดาห์ในนิวยอร์ก เราเพลิดเพลินกับกาแฟสตาร์บัคส์กลิ่นซินนาบอนชิ้นใหญ่ ฤทธิ์ของกาเฟอีนกับน้ำตาลทำให้เราวิ่งไปทั่วห้างสรรพสินค้าซึ่งมี

ร้านค้ามากมายอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย วันเวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน
วันหนึ่งในร้านแห่งหนึ่ง เพื่อนตะโกนเรียกฉันว่า

"เลนา! มานี่สิ ฉันเจอบางอย่างน่าสนใจ เธอต้องชอบแน่ๆ!"

ฉันเดินไปดูและพบว่ามันเป็นแหวนที่สวยงาม

"ว้าว! สวยจัง" ฉันอุทาน "เป็นแบบที่ฉันชอบจริงๆ ด้วย แต่ไม่รู้ว่า
จะสวมมันตรงไหนดี"

เพื่อนของฉันหน้าแดงและรู้สึกตำหนิตัวเอง แต่ฉันกลับชอบใจมาก แถม
ยังฆ่าเรื่องนี้ไปทั้งวัน

เมื่อเพื่อน ๆ อยู่กับฉันนานเข้าก็มักลืมนึกว่าฉันเป็นคนพิการ ฉันคิดว่าเป็น
เรื่องดี เพราะพวกเขาจะคิดอะไรเหมือนฉัน ฉันเองก็คิดอะไรเหมือนคนอื่นเสมอ

เมื่อฉันเล่าเรื่องแหวนให้ใครฟัง คนหัวไวมักบอกว่าฉันก็สวมแหวนที่
นี้ไว้แทนได้นี่ เป็นไปได้จริงๆ แต่พอฉันต้องใช้เท้าหยิบจับอะไรขึ้นมา แหวน
ก็จะกีดนิ้วจนเจ็บ ปกติฉันไม่ใส่ถุงเท้าหรือถุงน่องอยู่แล้ว เมื่อสวมรองเท้า
เดินไปมา แหวนจึงชูดกับผิวหนังจนแทบไปหมด

รูปถ่ายตอนอยู่ชั้นมัธยม